

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger, 5.

EL TRUST ANTISOLIDARI 6 DEU ELS CRIA Y ELLS SE JUNTAN

—¡Ya somos trées, trées, trées!...

LA SOLIDARITAT EN ACCIÓ

Las próximas elecciones de Diputats provincials, encare que comprenen tan sols dos dels tres districtes en qu' está dividida Barcelona, venen á ser com una posició de gran importancia estratègica pera la gran batalla que algunas senmanas després s' ha de lliurar en tota la ciutat, ab motiu de las de Diputats á Corts. Res té, donchs, d' extrany que aquellas despertin un gran y vivíssim interés. Qui 'l déu de mars conquistí la primera posició, casi tindrà assegurada la victoria definitiva en la lluyta del mes de Abril.

La qüestió que s' ha plantejat á Barcelona no pot ser més clara. No 's tracta, com altrás vegadas, de una lluyta de partits, que ansiosos de preponderancia, procuran guanyar el major número de llochs en una determinada corporació: no: la finalitat de las próximas elecciones es més enlayrada, per referirse á afermar vigorosamente la personalidad de Catalunya vencent las últimas resistencias del centralisme y dels seus auxiliars. Se tracta de una doble tasca de redempció y senejament. Y 's llessa á realisarla *Solidaritat catalana*, qu' en poch més de un any s' ha anat enfortint y cristalisant, de sentiment que fou al comensar, 'en idea, y de idea en acció.

La suma facilitat ab que ha pogut combinar la seva candidatura, en la qual hi están dignament representadas totas las agrupacions que integran el moviment: la circunstancia ben notoria de que ni un sol dels set ciutadans que la constituheixen havia ni tan sols insinuat may el més mínim desitj de figurarhi; la perfecta armonía que ha reynat entre 'ls elements solidarisats olvidant vellas antipatías y lluytas enconadas que pertanyen ja á la historia, diguin: ¿no implican aquests fets la implantació de nous métodos polítichs perfectament adequats á las exigencias de la vida moderna? ¿no revelan la condensació de una gran forsa perfectament encarnada en la manera de ser y de sentir de la inmensa majoría dels ciutadans de Barcelona?

Burlats y escorreguts quedan els que suposavan que *Solidaritat catalana*, si bé podía realisar actes tan grandiosos, com la *Festa del homenatge* y l' *Aplech de la protesta*, sería impotent pera coordinar una acció electoral harmónica y ben concertada, á gust de sos diversos, y en moltas cosas antagónichs elements, y á satisfacció plena del poble barceloní. Si aixó era tingut per alguns com una cosa inverosímil, haurán de confessar al últim que quan l' amor á una idea, té al seu servey el bon sentit, la serenitat y 'l desinterés dels seus adeptes, se realisan verdaders miracles.

La mera presentació de la candidatura solidaria, parida sense dolor y acullida ab goig y entussiasme y sense una nota discordant, implica ja una nova y gran victoria de *Solidaritat catalana*.

¡Y cómo contrasta ab l' altra, la única que fins ara se li ha posat al davant!...

No hi ha cap necessitat de introduhirse en el relliscós terreno del personalisme, cotejant noms y ponderant qualitats individuals. N' hi ha prou ab tenir en compte y apreciar ideas y conceptes, pera formar el degut judici.

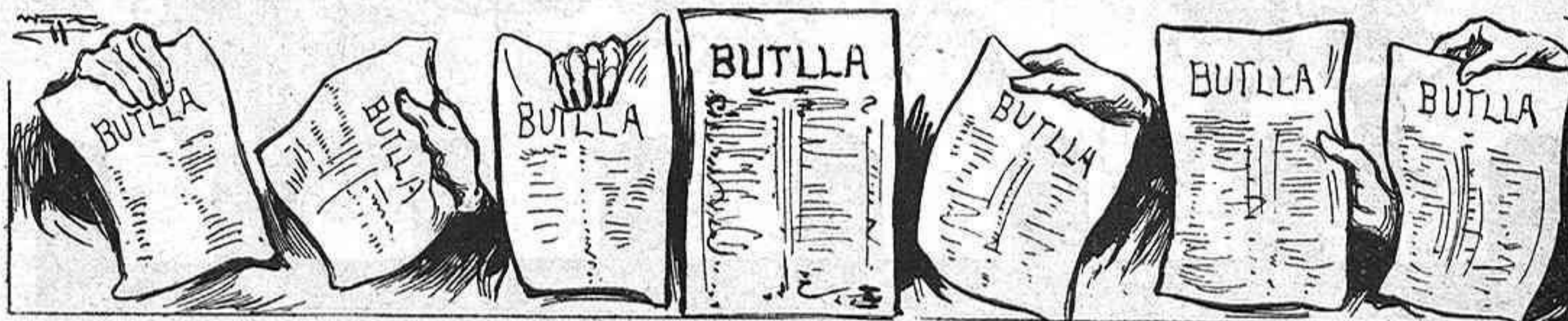
Si á lo primer haguessim de atendre ¡ab quánta facilitat trituraríam als candidats lerrouxistas, els uns per massa coneguts y 'ls altres per insignificants y complertament ignorats!...

Mentres la candidatura solidaria representa la vida barcelonina en tota la seva complexitat, adornantla 'l nom de un fill del treball, ab duricias á las mans, y ben conegut y apreciat entre la classe obrera, l' altra es la representació exclussiva de las ambicions de un perturbador de la ciutat y demoleedor á la vegada del partit de Unió republicana: es una candidatura essencialment caciquista. No n' hi figura cap en ella de treballador, sens dupte porque 'l dictador creu que 'l poble obrer no ha de servir més que de comparsa en las sevas triomfals moixigan-gas y de *claque* en las sevas refiledas oratorias plenas de despropósitos. Per imbécil l' ha tingut sempre, y com á imbécil el tracta. En el negoci polítich que 's porta l' explota sense pietat, á tall de burgés, negant als treballadors ilusos, la més mínima participació, ja que no en els beneficis—perque l' obrer catalá no 'ls vol obtenir de la política—sino fins en la gloria y 'l goig de representar las sevas ideas y 'ls interessos de la classe en las corporacions populars!

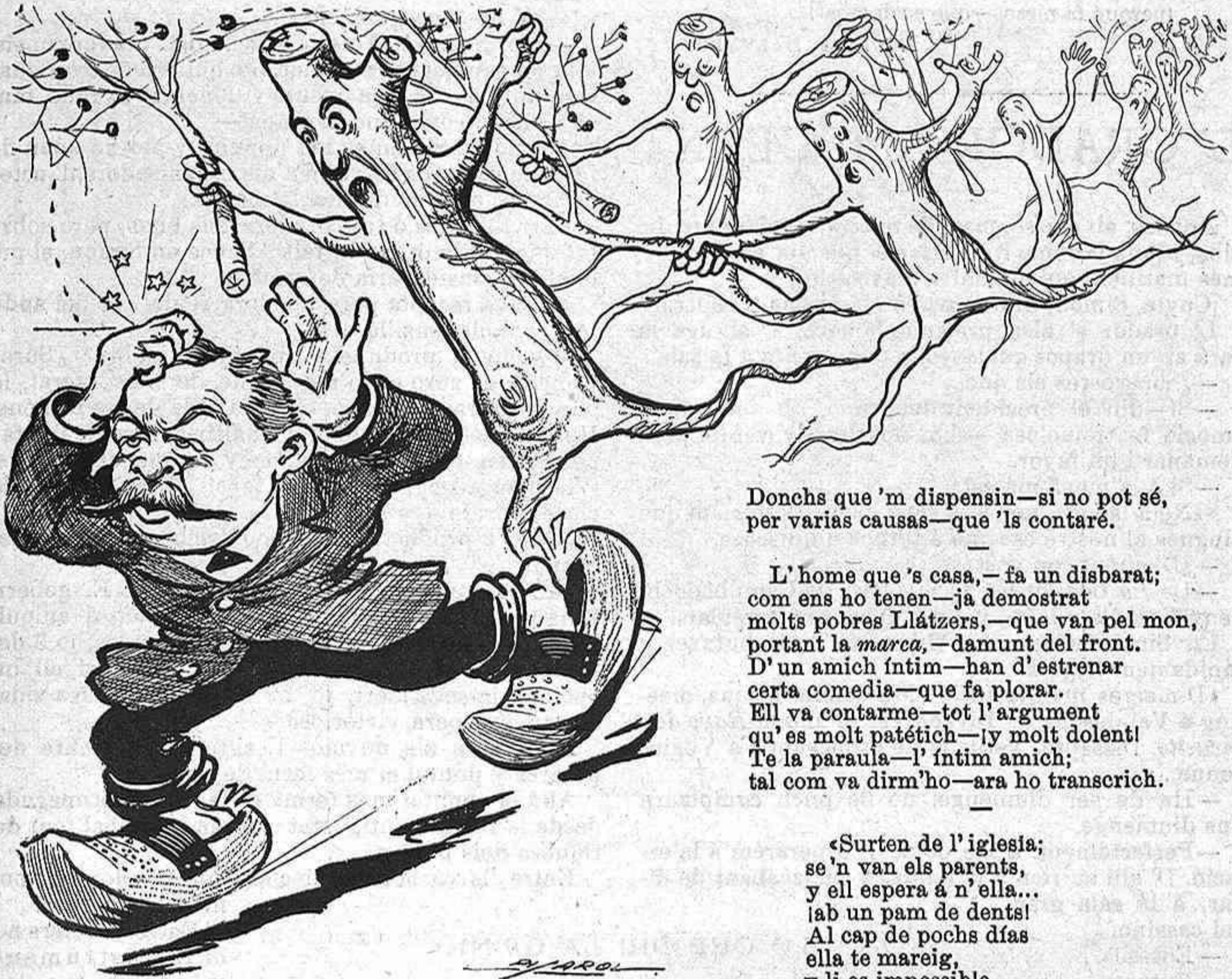
En cambi 'ls únichs favorecuts son els elements que l' afalagan y l' adulan, algún que més de una volta se li ha rebelat y li fa por: alguns altres que l' han ajudat ab diners ó serveys en las sevas empresas polítich-mercantils, encaminadas—ell mateix ho digué fa poch més de un any—á la *conquista* de Barcelona, porque—afegía—«quien tiene á Barcelona tiene á España.» Ell es qui reparteix representacions com qui reparteix premis ó gangas. Ell es qui 's treu els candidats de la butxaca y 'ls imposa. Els membres de una titulada Junta municipal, restos de un organisme desfet per acció de la rebeldía, 's limitan á sancionar l' obra capritxosa y interessada del dictador, á donarli un barnís de legalitat.

Pero afortunadamente no es el dictador, ni son els membres de la desballestada Junta que á ulls cluchs el segueixen per totas las escabrositats ahont els mena, 'ls que han de resoldre en darrera instancia. Qui resoldrá será 'l poble. Aqueix poble que gradualment ha anant fentse cárrech de la realitat. Aqueix poble qu' está ja cansat de artimanyas abominables y de mistificacions monstruosas. Aqueix poble que ha trobat un pòsit d' engany y de false-dat en el brevatje de l' adulació ab que avants tractava d' emborratxarlo. Es aqueix poble, conscient, que no s' ha de confondre may ab la turba que crida y alborota, envenenada per l' odi y las malas passions, el que dirá l' última paraula.

Y 'l poble—n' estém segurs—realisarà l' empresa del sanejament definitiu de Barcelona.

IJA HA APARESCUT L' AUTOR DE LA PODA!

—¡Empaytémlo, arbres pelats!
¡Es aquest, es en Nuviolal!

Aquest es el plet que s' ha resoldre en primera instancia, el día 10 del próxim mes de mars.

En primera instancia, dihém, considerant que 'l fallo definitiu tindrà compliment en las immediatas eleccions generals, en las quals la ciutat en massa— y 'ls elements republicans principalment—realisarán l' expulsio de un cos extrany que li ha produhit moments anguniosos de febra y malestar, y l' ha amenassada seriament ab el perill de una gangrena.

P. DEL O.

Perqué no 'm caso

Dugas xicotas—del meu vehinat
perqué no 'm caso—m' han preguntat.
De tal pregunta—no veig el fi...
¿Que potser volen—casarse ab mi?

Donchs que 'm dispensin—si no pot sé,
per varias causas—que 'ls contaré.

L' home que 's casa,— fa un disbarat;
com ens ho tenen—ja demostrat
molts pobres Llátzers,—que van pel mon,
portant la marca,—damunt del front.
D' un amich íntim—han d' estrenar
certa comedia—que fa plorar.
Ell va contarme—tot l' argument
qu' es molt patétich—y molt dolent!
Te la paraula—l' íntim amich;
tal com va dir'm'ho—ara ho transcrich.

«Surten de l' iglesia;
se 'n van els parents,
y ell espera á n' ella...
¡ab un pam de dents!
Al cap de pochos días
ella te mareig,
y li es imposible
pogué aná al safreig.
Lloga bugadera;
y quan ja la te,
per cusir la roba,
no 's troba may bé.
Busca qui li cusi
els vestits mes bons,
y el marit no porta
casi pantalóns.
—¡Quín embrás,—d'íu ella,—
que tinch mes dolent!
Las cols y monjetas
li van malament.
En cambi las llonzas;
talls de llus ó gall,
sense cap escrípul...
¡li van gorja avall!
Y quan l' home arriba
del treball cansat,
te de contentarse
sols llepant el plat...»

¿Vostés voldrían—sabé 'l final
d' aquesta llaua—tan colossal?
Donchs que l' ignoro—jo 'ls tinch que dir
puig escoltantla...—¡m vaig adormir!
Per'xó vehinas—dich, y diré

que 'l matrimoni—no 'm va gens bé.
Per'xó no 'm caso;—y en realitat...
Iperqué fa mesos—que soch casat!

LLUÍS G. SALVADOR

L' ORADOR AMBULANT

Apenas, ab els segons ó 'ls tercers resplandors del alba, acaba l' home d' obrir els ulls, la seva dona, més matinera qu' ell, entra á avisarlo.

¡Cuyta, Simón; hi ha una comissió que t' espera!

L' orador s' alsa precipitadament, s' aixuga la cara ab un drapot qualsevol y 's presenta á la sala.

—¿Son vostés els que...

—Sí—diu el president del grupo, ab veu que la emoció fa tremolosa:—som nosaltres y venim pera demanarli un favor.

—Si á la meva má está...

—No á la seva má; á la seva boca. Voldríam que vingués al nostre cassino á fernos un discurs.

—¿D' ahont son vostés?

—De *La Constancia formidable*, de Campadoch. Senyalins día y hora, y aviat quedarem arreglats.

En Simón 's treu una llibreteta de la butxaca y rápidamente llegeix:

«Dimecres, manifestació á Mussolera. Dijous, meeting á Valldebonsos. Divendres, reunió al *Rayo des-envuelto*. Dissapte, vetllada de propaganda á Vilaingenua...»

—Ha de ser diumenge; no 'ls puch complaure fins diumenge.

—Perfectament: á las dotze l' esperarém á la estació. D' allí anirém á la fonda, y en acabant de dinar, á la sala gran del cassino.

—Entesos.

—Entesos.

Vista aquesta conferencia, vistas totas. En Simón, ab quatre mesos de predicar pels pobles, s' ha convertit personatge important, y no hi ha avuy festa ni festeta de carácter polítich pera la qual no se solliciti el valió concurs del popular orador.

¡Quína existencia la seva! Quan ningú més que la dona 'l sent, devegadas la pinta.

—Ni un esquírol, noya, ni un esquírol dona més voltas que nosaltres. De tips es cert que hi aném, perque als pobles se desviuhen per obsequiarnos y fernos agradables las horas que passem en la seva companyia; pero ¡lo que ha de barrinar un hom pera quedar bé! ¡La picardía que

s' ha de tenir pera deixar á tot arreu content l' auditori!

—¿Y ho consegueixes?

—¿Jo? Sempre. Tota la gracia del orador consisteix en sapiguer previament ab quí tracta, averiguar els punts flachs dels oyents y donals'hi la rahó, tant si la tenen com si no la tenen.—

Per xó en Simón es tan popular y per xó quan de fora els cassinos escriuhen als organitzadors d' actes públichs, sempre diuhen lo mateix:

«Envihin dos ó tres oradors dels bons, pero sobre tot que 'n Simón no hi falti. Sense en Simón, el públich se consideraría defraudat.»

La seva recepta pera apoderarse del cor del auditori es molt senzilla.

—¿Qué 's produheix en aquest poble? ¿Suro? Donchs el suro es lo més digne, lo més sagrat, lo que més trascendencia té en la vida de las nacions. Hem de defensarlo, hem d' enaltirlo, hem de lluytar per ell en totas las ocasions y en tots els terrers. ¡Visca el suro! ¡Viscan els taps! ¡Visca la honrada classe surera!—

¿Que 'l producte de la població visitada es el cánem?

—Ciudadans: el cánem está en perill. El govern li ha posat la proa, ab el pervers intent d' aniquilarlo; pero no 'n sortirá pas. Si ell l' ataca, jo l' defenso; si ell el persegueix, jo l' amparo; si ell ha decretat la seva mort, jo he decretat la seva vida, eterna, próspera, victoriosa.—

Aquí posa als núvolos l' agricultura, «mare del progrés y puntal el més ferm de la nació.»

Allá el «puntal més ferm» es la pesca; reconeguda desde la remota antigüetat com la principal font de riquesa dels pobles.

Entre 'ls carboners, declara que 'l color més bonich es el negre.

Entre carreters no hi ha instrument més noble que las xurriacas.

Entre 'ls fusters, ¡oh, el ribot!

Entre 'ls manyans, ¡oh, la llimal!

Entre 'ls parayguers, ¡oh, la pluja!..

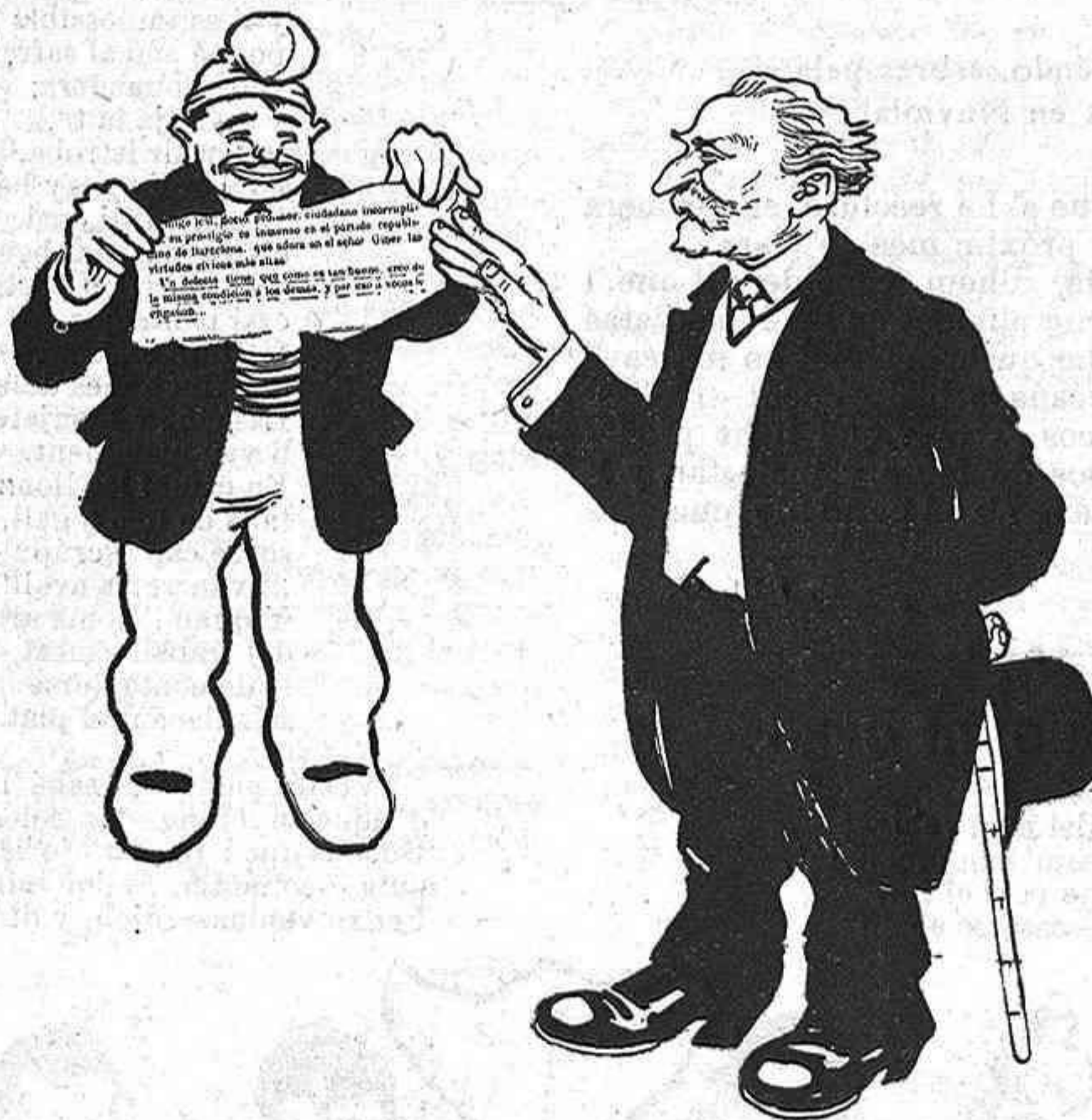
En días de molt trágul, una tartana ha de posarse á las sevas ordres pera que 'l *pedido* de discursos que li han fet pugui arribar afortunadament al seu destino.

A las tres perora al *Círcul dels pintors*.

—Ciudadans, necessito ser breu perque en un altra part m' esperan. Permeteu, donchs, que posi fi al meu discurs ab un critsortit del fons de la meva ánima: ¡Viscan els pinzells!

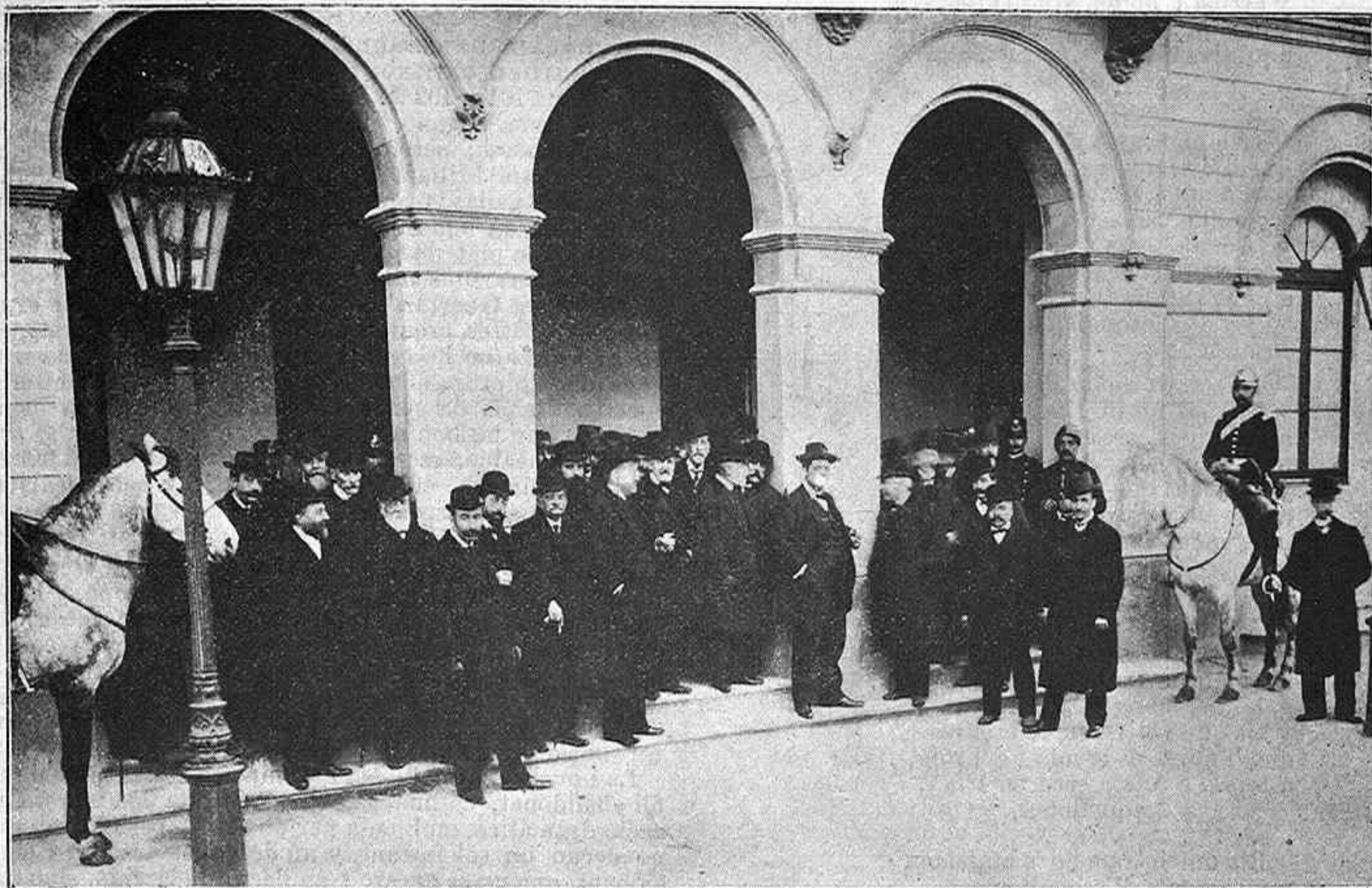
Puja precipitadament á la tartana que á la porta l' espera, y, hala, hala, hala, á dos quarts

LO QUE DIU LA OPINIÓ

—¿Veus els seus amichs d' avuy quins piropos li dedican?
Donchs, no n' ha de fer cabal:
Ise 'l rifan, senyor, se 'l rifan!

INSTITUCIONS POPULARS

DISPENSARI MUNICIPAL

inaugurat el dia 16, á la ex-Casa Consistorial de Sant Gervasi.

de cinch apareix en la tribuna del *Club dels lampistas*.

—Companys, no extranyeu que no m' extengui avuy com de costum: tinch el temps tatxat pels amichs que m' han compromés á anar á dir alguna cosa al *Cassino filarmónich*. ¡Visca 'l gas! ¡Visca la electricitat!—

Segona racció de tartana, y al *Filarmónich* faltan oradors. Un petit discursset, els vivas de reglament... y á la tartana altra vegada.

Gracias á aquest procediment, en Simón, si bé es cert que 's cansa com un bastaix, queda bé ab tota la clientela y enllesteix, de las dugas de la tarde á las deu de la nit, sis cassinos de diferentas tendencias y de oposats colors polítichs.

Lo qual no impedeix que l' endemá el diari, eco de la seva colla, l' embolcalli amorosament ab un núvol d' incens, arribant al extrém de dir com á resúm dels seus elogis:

«Nuestro amigo Simón quedó hecho un coloso»

—Es cert—murmurá el pobre ambulat, al llegir á solas el *bombo*:—soch un *coloso* de Rodas.—

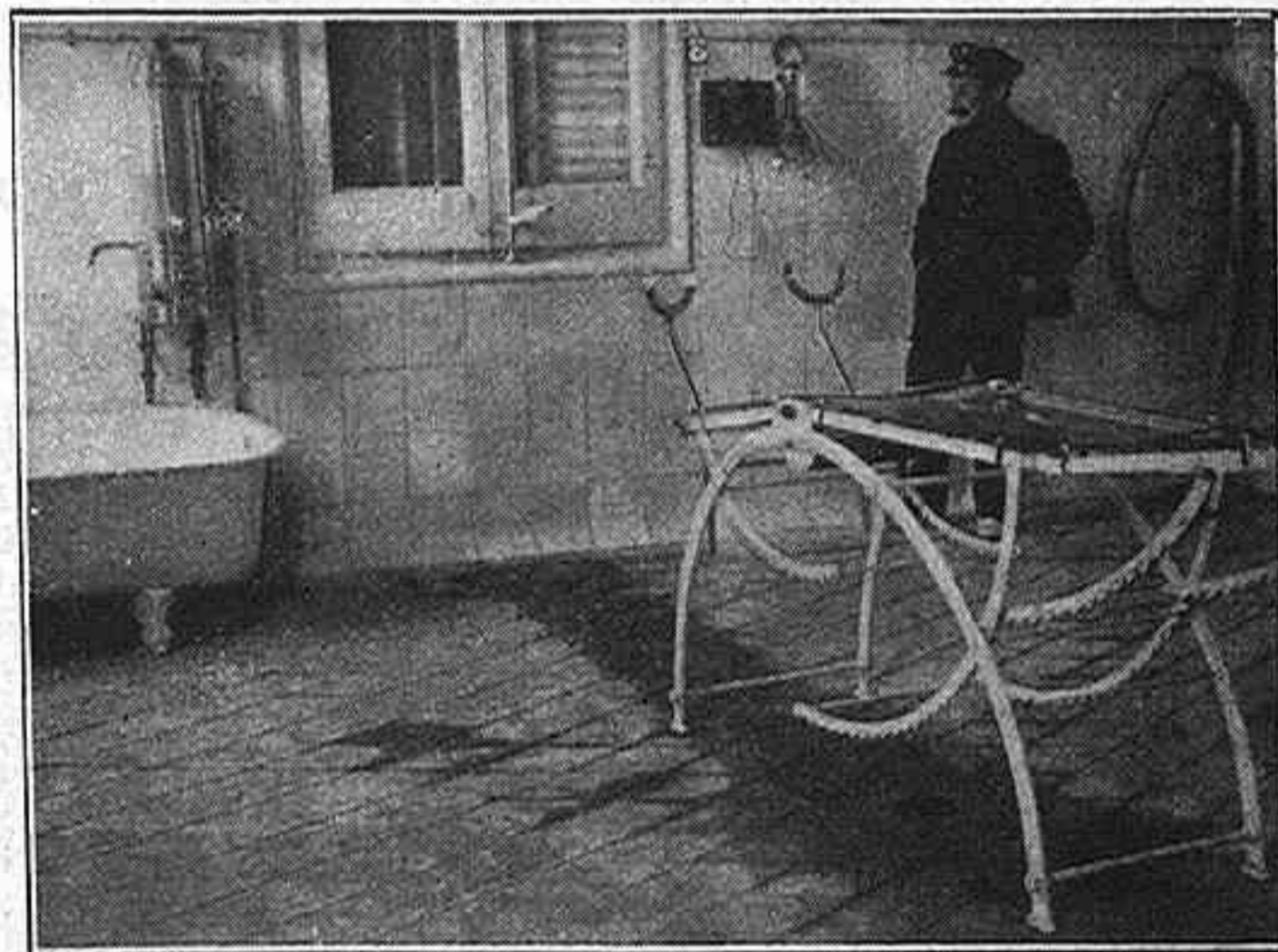
Perque 'l pobre Simón efectivament se pensa que 'l colós de Rodas era un orador que 's passejava pels pobles com ell, perorant á rahó de sis discursos per día y siscents desatinos per discurs.

A. MARCH

¡ESQUELLOTS!...

— A MON AMICH L' EVARIST BRUNET —

Per mí, els esquellots demostran
que 's protesta d' una acció
que no deu ningú aprobarla

Sala d' operacions.

perque rebaixa el bon nom
de tot poble honrat y digne...
Per lo tant, vull fer soroll;
y al que pegui relliscada...
¡esquellots!...

Al municipal que badi,
ó s' estigui pels recóns,
mentres van fent, de las sevas,
dins d' un pis, els lladregots,
y, ni fet cridar pel nunci,
se li veu el pel en lloch,
aquest sí que no s' escapa...
¡esquellots!...

A las donas xafarderas
que s' ajuntan cada jorn,

parlant si donya... fulana
fa ó no fa... d' aixó ó d' alló,
y arriba l' home, al mitj día,
y encare han d' encendre 'l foch,
aquestas també 's mereixen...
¡esquellots!...

L' home casat y ab familia
que 'l dissapte pert, al joch,
tota ó mitja senmanada,
y els fills van sens pantalóns,
y la dona passa angoixas
per treure'ls la fam del cos,
aquest mereix, més que 'ls altres...
¡esquellots!...

A la dona qu' es deixada
y té 'l pis fet un llardó...
á las noyas, presumidas,
que van plenas de garróns...
y als joves que s' enamoran
de las noyas, sols pel dot,
no 's mereixen altra cosa ..
¡esquellots!...

A tots els que fan negoci
venent lo dolent per bó...
als viciosos... als llarchs d' unglas,
ganduls, mangonejadors,
y als que volen fernos creure
que 'l negre es igual que 'l roig,
á tots... á tots... sens fer tría...
¡esquellots!...

Els únichs que no 's mereixen
repicaments d' esquellots,
son els vils que tiran bombas
tant si explotan, com si no.
Aquests, asesins de vidas,
qu' arreu sembran mort y dol,
jo... ¡els tiraría á las gabias
dels lleóns!...

MANEL NOEL

LLIBRES

LA BALADA DE LOS SUEÑOS, por JOSÉ LEÓN PAGANO—
y POLVO DEL CAMINO, por ANGEL GUERRA.—Forman
els volums 101 y 102 de la popular *Colección Diamante*.

José León Pagano, publicista argentí, ha escrit un
poema en prosa; pero desbordant de poesia. Imaginació
rica, fantasia brillant, y un estil que vibra y avalora 'l
mérit de la gallarda concepció, son las qualitats que res-
plandeixen en aquesta obreta, que sols peca de massa
curta. Es un plat de *gourmet* molt ben escullit per la di-
recció de la favorescuda *Colección Diamante*.

∴ Angel Guerra s' ha fet un nom de primer ordre
entre 'ls nostres cronistas més justament celebrats. En
Polvo del camino ha reunit una colecció de articles molt
sugestius, pintura fidel y vigorosa de distintas miserias
socials, dignas de ser posadas á la llum com las llagas
que sollicitan un bon remey. La ploma del autor las son-
deja implacable, escampant al funcionar com á instru-
ment quirúrgich, efluvís de simpatía y sentiments de
compassió y de ternura.

CENIZAS por GRACIA DELEZZA.—Aquesta escriptora
italiana s' ha fet un nom respectat á tot Europa, y ho ha
conseguit tractant assumptos regionals, pintant la vida
de l' illa de Sardenya, qu' es la seva patria. ¡Y cóm la
coneix y cóm la sent aqueixa vida! ¡Y ab quín vigor la
descriu! No sembla la seva ploma manejada per la má
delicada y fina de una dona, sino més aviat per un pols
fort al servey de una inteligencia varonil.

La novela *Cenizas* té per assumpto las aventuras de un
fill abandonat, coronadas pel sacrifici de una mare. Una
acció dramática, animada per un sentit psicológich que
no decau un sol instant, y un desenllás trágich y emo-
cionant, que no es encare l' anulació de la vida, sino una
guspira cuberta de cendra, una guspira que pot arborar
una gran foguera.

La traducció de la novela deguda al Sr. Domingo Mir
es molt esmerada. Algunas de sas páginas resultan nota-
blement castissas.

EL PARO FORZOSO, por M. TURVY—y EL OCASO DE LA

ANEU VENINT, NOYAS, ANEU VENINT.

—Vamos, ja ha passat el susto;
torném á la vida d' antes:

penseu que 'l xicot fa días
que espera la vostra carta.

ESCLAVITUD EN EL MUNDO ANTIGUO, por E. CICCOTTI, son dos obras que forman part de la escullida *Biblioteca sociológica internacional*.

Tracta 'l primer, baix distints punts de vista, la qüestió candent del treball modern y 'ls diversos fenòmens que 's produheixen á causa de las condicions en que 's realisa, prenent per mira la dulcificació de molts conflictes inevitables, baix un criteri d' equitat y de justicia y atenent sempre á la millora social. L' autor tant en aquest particular com en el relatiu á las formas de govern, sustenta un criteri essencialment contemporisador y ecléctich.

Es la segona una historia completa de las causas que contribuïren á crear y sostenir l' esclavitut en el mon antich, demostrant que l' extinció de la mateixa no 's produí per el triomf y 'l progrés del cristianisme, ni per la formació de una elevada conciencia ética, ni per un ben meditat principi utilitari, ni per la desmembració del imperi romá, darrera de la invasió dels barbres, sino que 's prepará ab lentitut y inconscientment ab el concurs y las antítesis dels homes y de las cosas á través dels sigles.

En aquesta obra sorprén tant l' abundancia dels datos, com la originalitat de las observacions ab que l' autor ha sapigut enriquir-la.

ALTRAS PRODUCCIONS REBUDAS:

Tannhäuser y la *Tensó de la Wartburg*, de Ricart Wagner. Traducció adaptada á la música per Geroni Zanné y Joaquim Pena, ab exposició dels temas musicals y son quadro sinóptich. Representa aquesta obra un nou servey prestat al públich filarmónich per la benemérita *Associació Wagneriana*.

Fugint del niu, comedia d' enredo en tres actes y en prosa, original de Francisco Xavier Godó, estrenada al *Teatro Romea* la nit del 13 de novembre últim.

Al mitj del ball, intermedi cómic carnavalesch en un acte y en prosa original de Joseph Asmarats, estrenat al teatro del Pabelló Tetuán, en el mes de janer últim.

De pillo á pillo..., entremés catalá de Vicens Andrés y Manel Noël, estrenat á Novetats la nit del 28 de desembre últim.

RATA SABIA

PRINCIPAL

S' anuncia una tanda de Concerts de Quaresma, que no serán pas una mortificació, sino una delicia pels amants de la música, ja que corren á cárrech de la *Orquesta filarmónica de Barcelona* y del *Orfeó Catalá*. El primer se donará 'l próxim dilluns día 25 del corrent mes.

LICEO

Els anunciats concerts comensarán diumenge, portant la batuta en els dos primers el fill d' en Wagner.

No es aventurat predir que al Gran Teatro hi haurá empentas.

ROMEA

La senmana passada va tenir lloch l' estreno de *Sol Ponent*, drama líric en un acte, lletra y música del senyor Camps.

Tot el mérit d' aquesta obreta 's troba en la bona fé que traspúa; despullada de pretenciosos efectismes y escrita en un llenguatge correcte, si no del tot literari, 's fa interessant á ratos y distreu la vista pel gran moviment de personas y cadiras que s' hi desenrolla. El final, d' un tó trágich espatarrant molt pujat, va emocionar á part del públich y els aplaudiments de la concurrència obligaren al autor á sortir á las taulas.

La música que ilustra la obra té un sabor bastant popular, pero no 's distingeix per cap altra qualitat, lo qual va ser causa de que no 's repetís un sol número.

La interpretació no passá de regular.

**

SORTINT DE LA CASA GRAN

—Escolti, senyor Oliva; aquest Miquel Servet pel qual l' Ajuntament ha votat 500 pessetas, ¿quí es?

—No ho sé; pero suposo que deu ser un amich de don Alecandro.

PEIXOS ANTIQUARESMAIS

—No tot el mar es bacallá, mestressa. Lo qu' es de nosaltres, no 'n tastarás ni una rodanxa.

Diumenge a la nit, va estrenarse el monòlech *Diva-gant...*, de Pericle Pieri.

Tots els bons admiradors de 'n Novelli recordaven ab agradable emoció aquest célebre monòlech, joya del teatro italià y una de las admirables creacions del gran actor. Per aixó, la vetlla del diumenge, va assistir al Romea una concurrència escullida, si no numerosa.

Respecte a la interpretació sols cal dir que fou un éxit franch pera 'l senyor Vinyas. Aquest actor, quina ductilitat d' expressió está per damunt de la de molts que figuren en primera línia, ha fet un honrat estudi del personatge y exteriorisa las bellesas d' aquella relació emocionant ab la sinceritat del artista que sent lo que vol expressar. Afegeixis a n' aixó, que caracteriza el tipo ab justesa y que modula ab acert las difícils tonalitats de sentiment que tanca el paper y 's tindrà una idea aproximada del treball del cómic, quí, a instancias del públich hagué de sortir repetidas vegadas a rebre aplausos entussiasas.

La traducció del monòlech es de 'n Joseph Burgas, y si 'ns estés bé diríam que... vaja, que pot molt ben anar.

Abans d' ahir degué tenir lloch l' estreno del nou drama de Santiago Rusiñol, *La Mare*.

La próxima senmana tindrà el gust de felshi'n dos quartos.

TÍVOLI

Ab molt bons auspícis ha comensat las sevas funcions la companyia d' opereta italiana dirigida pel Sr. Scognamiglio.

Obra de presentació: *Geisha*, una japoneria del mestre Sidney Jones, que ha donat la volta al món y que encare no s' havia sentit a Barcelona.

No m' demanin pas que 'ls conti l' argument. Per lo vist, en el Japó, al igual que per tot arreu, el reynat de la opereta ofereix, si fa no fa, els mateixos caràcters. Un argument complicat y plé d' enredos més ó menos agafats pels cabells, però que son fins a cert punt disculpables, quan resultan divertits.

En *Geisha* tot sovint ho resultan. Divertits y picarescos, y sense abusar gayre de la sicalipsis, lo qual fa que no hi trobin tot el gust certs espectadors de paladar estragat per l' abús que han fet dels menjars massa carregats de pebre.

Lo més notable de la opereta es la música. Hi ha en ella pessas a desdir, originals y fácils, notablement instrumentadas y que denotan en el seu autor una vérbola inagotable. Entre las que més agradaren al públich, citarem las següents, de algunas de las quals ne demaná la repetició: el duo del petó (tenor y tiple), la romansa de tiple, final del acte primer, un' altra romansa de la primera tiple, la cansó de la inglesa, una romansa de tenor y uns couplets del xino. No todas las partituras tenen tanta sort, en mitj de la pródiga abundancia. Ab ella el nostre Sidney Jones se coloca al costat dels més aplaudits y celebrats compositors del género. De un género que ab tot y semblar tan fácil, no tothom qui vol l' arriba a dominar.

La execució molt cuidada. Sobressortí la Srta. Fontana, que té todas las de la ley: una veu ben timbrada, un domini perfecte del cant y una figura bonica y simpática. La Srta. Moresini 's feu aplaudir ab justicia, al igual que 'l tenor. El Sr. Poggi, que ja era conegut del públich barceloní, trobá la bona acullida que 's mereix per sas excepcionals condicions.

L' obra molt ben vestida y presentada.

En resúm: el Japó, ab tot y ser un Japó de vano, ha obtingut en el *Tivoli* una victoria complerta.

CATALUNYA

S' ha de calificar de bona y oportuna la idea de posar en escena, durant la temporada quaresmal, l' obra «*Quo vadis?*» extreta de la famosa novela que porta el mateix títol.

Algúns anys enrera fou estrenada a *Novetats* per una companyia italiana bastant mitjaneta. A *Eldorado* l' han posada en escena ab propietat y bon gust, lo mateix en els trajos qu' en el decorat, y alcanza una excelent execució per part dels actors de la companyia que ab tan tino dirigeix el Sr. García Ortega, y entre 'ls quals, a part del director, sobresurten la Srta. Bremón, las Sras. Nestosa y Alverá y 'ls Srs. Comes y López Alonso.

A jutjar per l' éxit, es de creure que tindrem «*Quo vadis?*» per molt temps.

EN ELS DEMÉS TEATROS

... El *Circo barcelonés* continua explotant els títuls suggestius. Ultimament anunciava *El placer del amor*, a càrrech de vuyt bailarinas cancanistas... ¡Ay qué placer!...

... A *Novetats* en Frégoli segueix imposant la soberania de la seva gracia inimitable.

... Al *Granvia* debutá dilluns la celebrada tiple Maria Gurina.

... Una resurrecció al *Círcul espanyol*: *Los dramas de Barcelona ó Tarrés y su ronda*.

... A *Apolo*, al *Nou*, y a *Olimpia*, s' han estrenat respectivament las següents obretas: *El cuerno azul*, *Sangre torera* y *El Comedor de Celestina*, todas las quals han sigut agradablement acullidas.

N. N. N.

MES AMUNT

Vivint tot l' any a Terra alta
vaig pensá: sols ara 't falta
aná encare mes amunt,
puig vindrá l' estiu un día,
y está clar que 't convindria
buscar mes fresca y bon punt.

¡Calla!—desseguida exclamo—
Tens un bosch que n' ets ben amo,
y en molt bona situació.

French el sarró y l' escopeta,
y al cap de poca estoneta
ja era sota un pinató.

El sarró desembrassava
ab una fam que espantava
boy tirant càlculs y plans,
y guaytant al sol que eixia
deya: Ho tens tot, alegría,
gana, sol y ayres ben sans.

Un panorama hermosíssim
contemplas ampla y llarguíssim
desde Vilassá a Cabrils.

Tenint la vista tan rica
si l' arreglas una mica
aquest bosch valdrá molts mils.

Casi veurás ahont comensa,
desd' aquí la mar inmensa.

Veurás grans vaixells solcar,
veurás barquetas com pescan,
las onadas com s' engrescan
y 's volen esvalotar.

Y algún día ab brams de fiero
com l' *amigo de l' obrero*
quan fá la revolució;
sentirás remor d' onadas
el retruny de las tronadas
y qui gosa mes que jo?

Donchs pensat: Una barraca
a ne la feixa mes maca
front per front de Montcabré
y al torrent vaig a probar'hi
un pou, que aixó es necessari
y si hi trobo aygua, qué bé!

Y l' endemá ja hi pujavam
ab en Martí, 'ls dos anavam
un bon xiquet carregats,
xapo, escoda, corriola,
plats, carabassa y cassola,
y montanya amuny plegats.

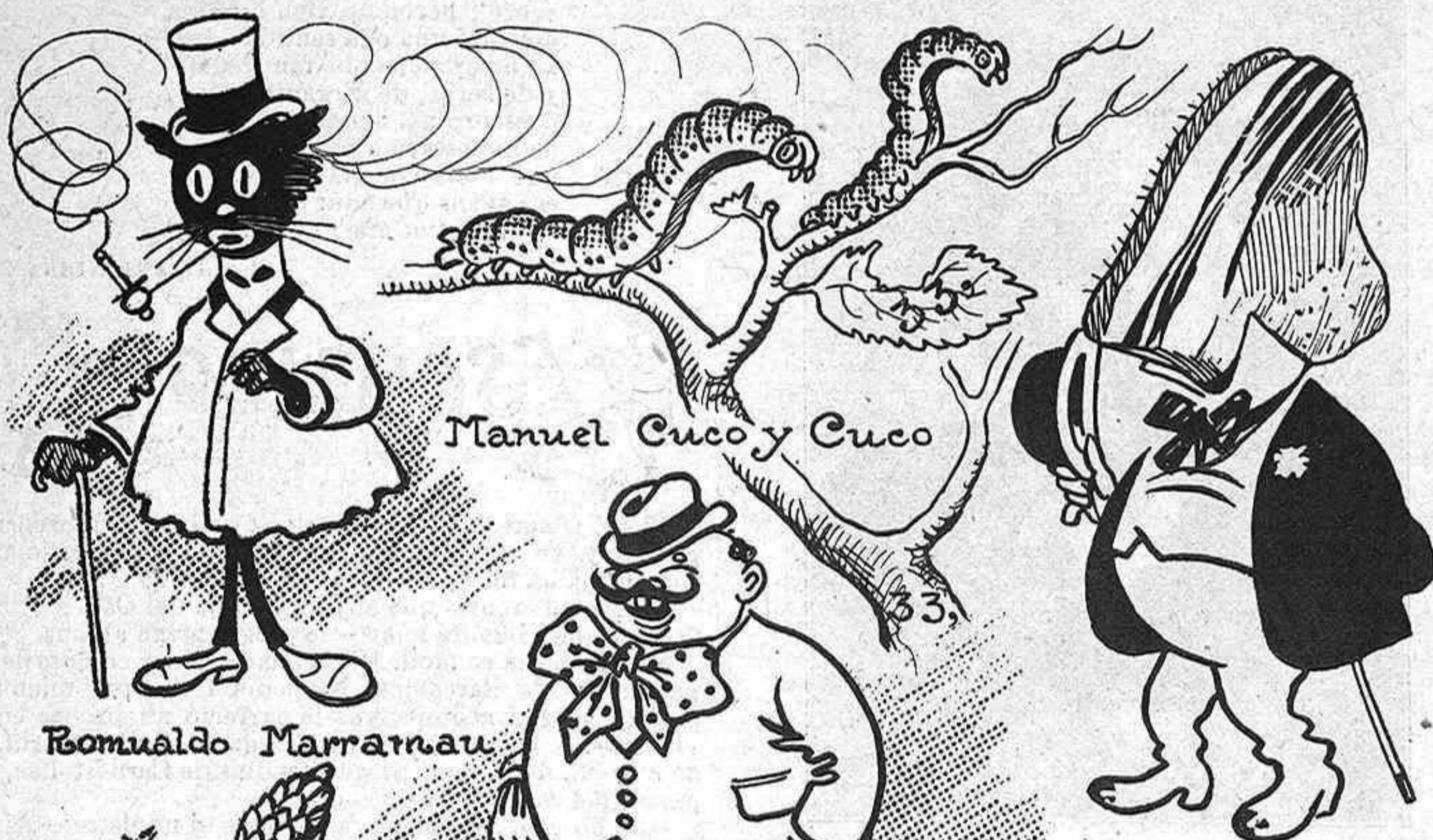
Y comensa a arrencar terra
en Martí, que pochos cops s' erra
per que es minaire dels bons,
y aixís que som a mitj día
dú: Un peix m' hi jugaria
que tindrem aygua a trompóns.

—¿Avuy mateix jo li deya?
mentres d' alegría reya.

—Mira, un *llecu* surt aquí
y aquí un altre bey que plora,
t' asseguro dintre una hora
que tindrem aygua a desd'—

Y 'ls cabassos traginava
pro de gust (com me mirava
la terra que anava eixint!

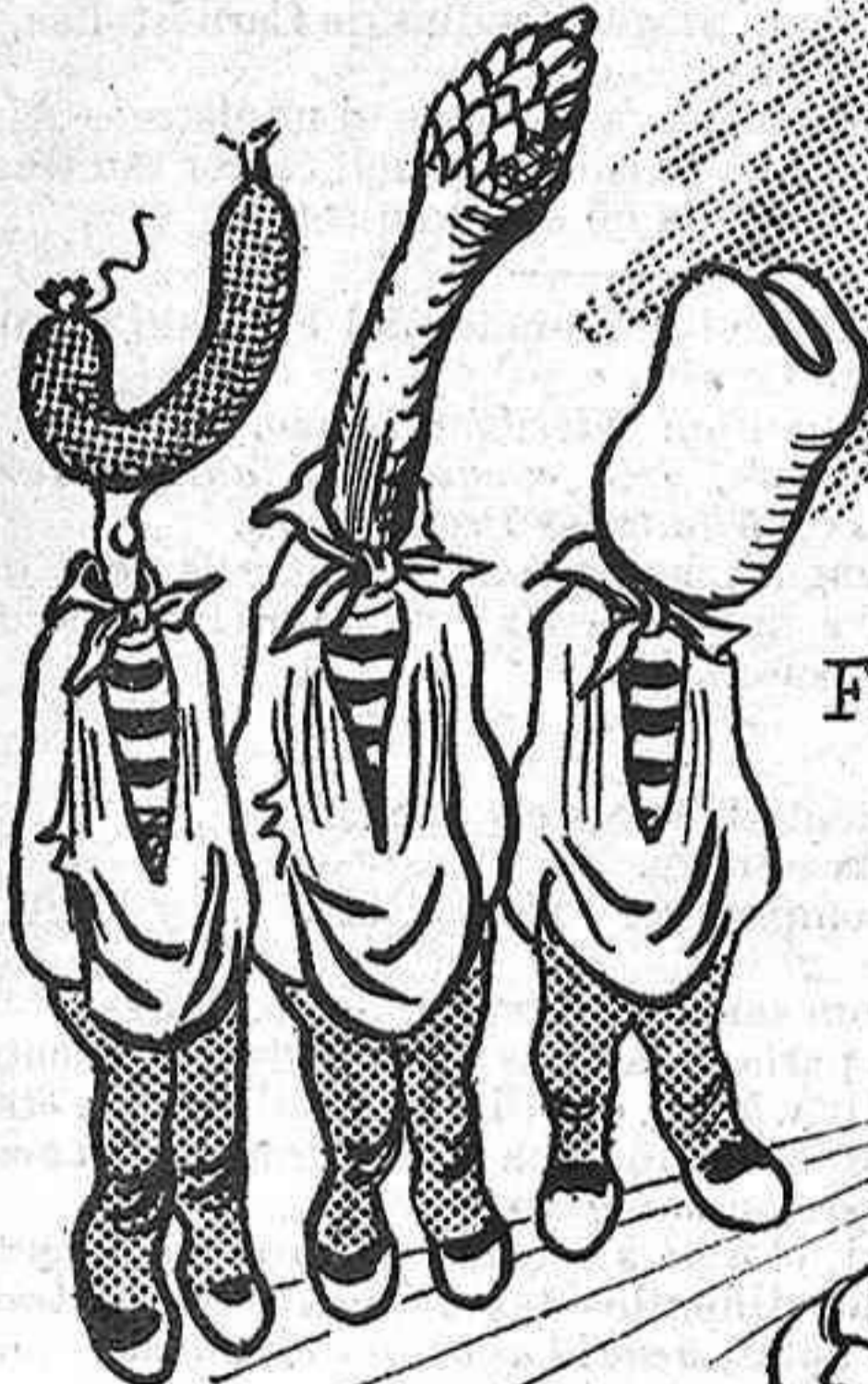
DEL FAMÓS MENSATGE DELS ANTISOLIDARIS

Manuel Cuco y Cuco

Romualdo Marranau

Procopio Cansalada

Juan Salsicha
Juan Esparrach
Juan Faba

Filipondrio Calsacurta

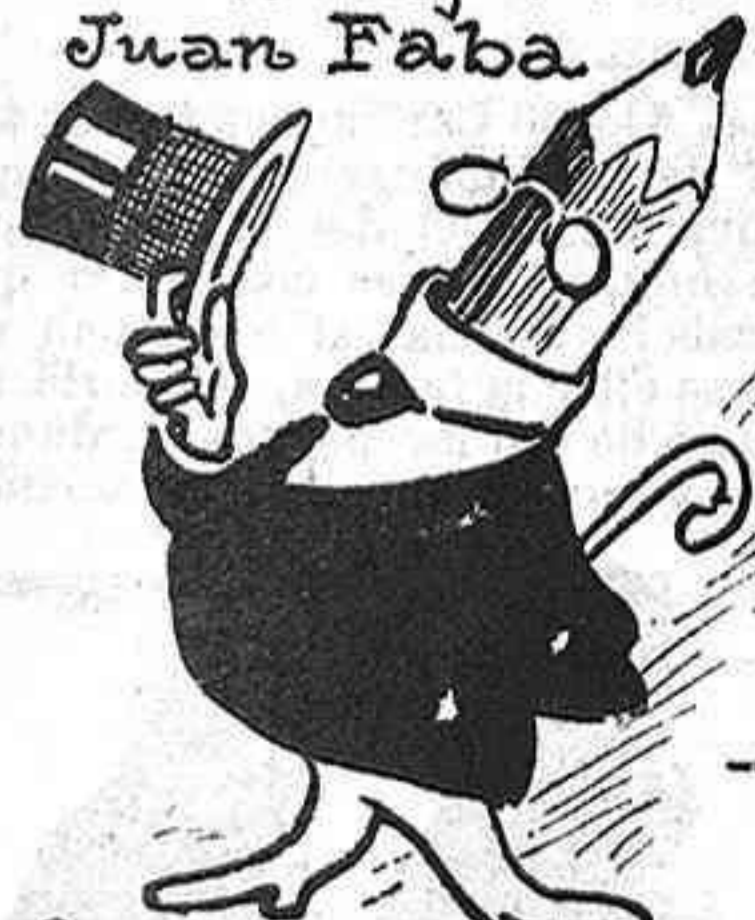
Recaredo Atún

Antonio Escudella

Isidro Nàs

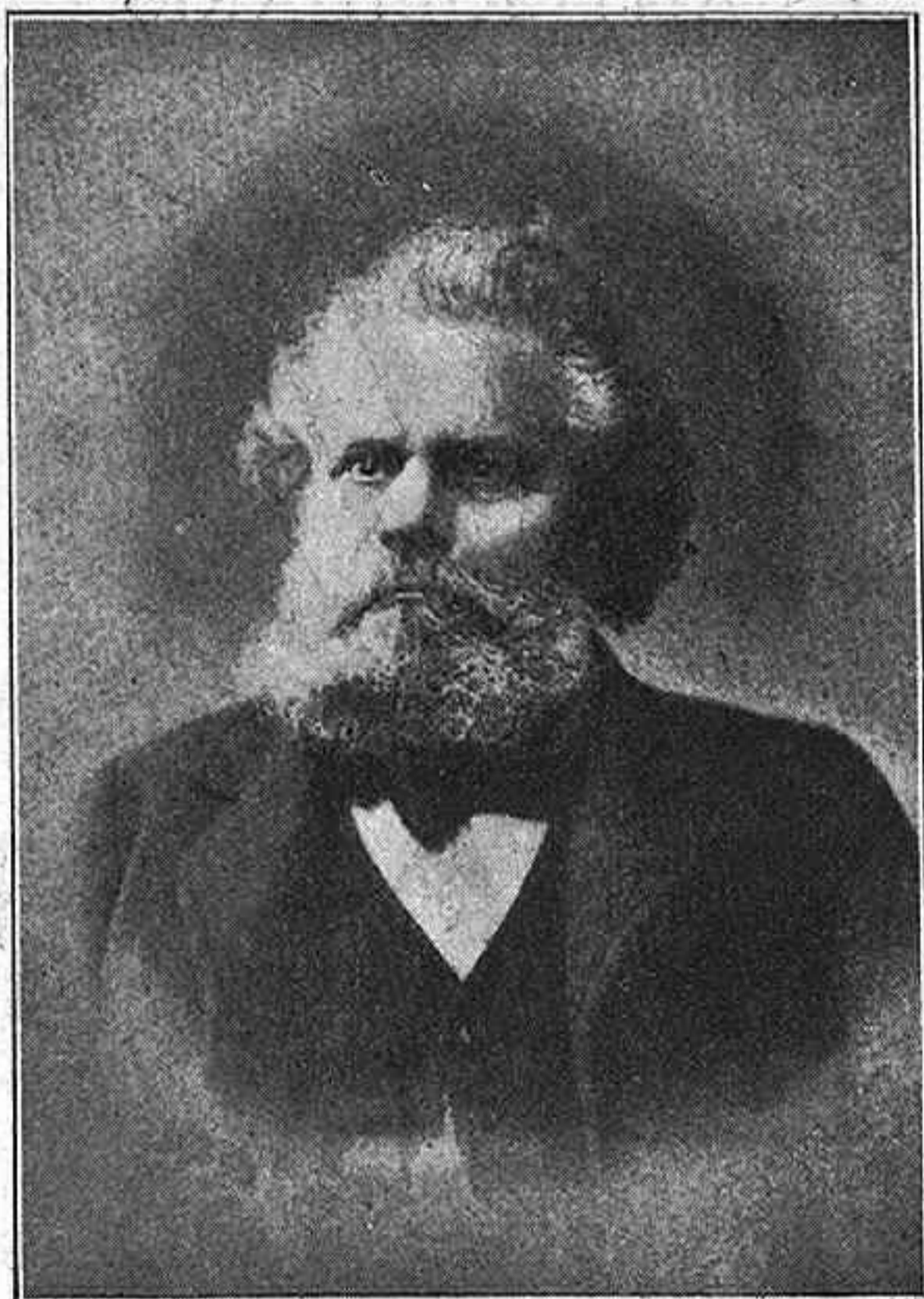
Bumersindo del Llapis

Eugenio Mastega

Petit mostruari de firmes falsas.

ELS QUE SE 'N VAN

JOSUÉ CARDUCCI

Eminent poeta y crítich italiá

Morí á Bolonia el día 15 del corrent.

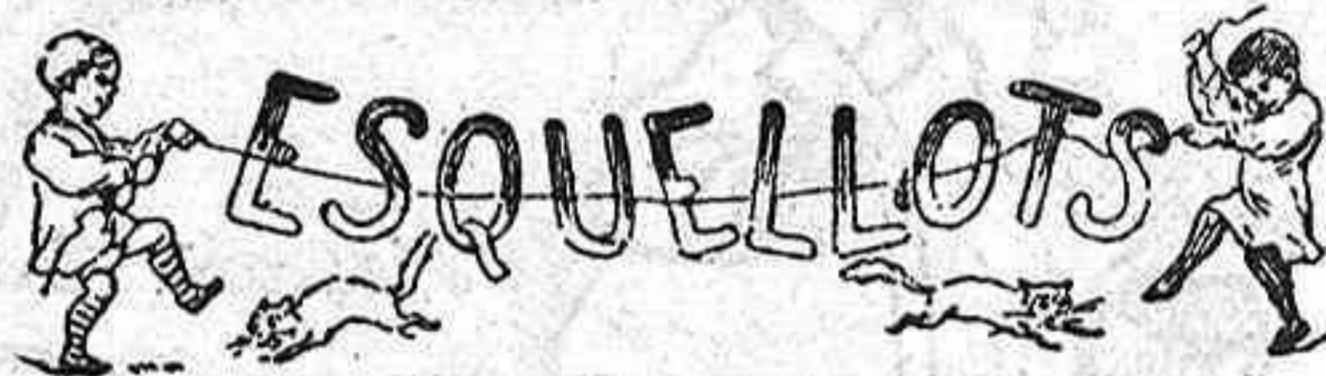
de cop ja la veig mullada
y sento un crit de [trobada]
y al pou veig ja l'aygua lluhint.

Realisada ma fal-lera
al pou baixo ab tal ceguera
que me 'n vaig de tomballóns
y 'm dfu ell ¿que 't tornas lelo?
—Ay Martí ens ha anat al pelo,
ara anirém pels mahóns.

Y ja hi faig la barraqueta
á prop l'aygua rica y neta.
¿Que vol dir ja San Mateu?
¡Font de la Teula! ¡Manigua!
No hi haurá cap font antiga
com la nova del pou meu.
Y per xó l'estiu ja 'm triga
puig quan la caló aquí estiga
jo diré: ¡Noys á vivir!
y tot l'estiu á montanya
que allá tot es bó y no enganya
y tot convida á fruit.
Sens exhalar may cap queixa
me vull cuidar d' una feixa,
puig vull arrencá uns quants pins
y conreuhant una estona
ab ajuda de la dona
passaré ratos divins
y sense que ningú ho noti
me faré treure el bigoti
ó la barba 'm deixaré,
y sense vehíns curiosos
tindré capritxos hermosos

que executarlos podré,
y si del treball me canso
á las alsinas m' atanso
y á sa ombra allargassat
sobre l' herba un xich humida
escriuré una oda sentida
ab uns ronchs que fan fredat,
y de serps, de sargantanas,
d' escorpíns, fins tenint ganas
de molestarme 'm riuré
que 'l bitxo de mala baba
era avans que aquí niuava,
pro á Ciutat ara 'l niu té.

L' AVI RIERA

El Sr. Ossorio y Gallardo, ab tot y haver transcorregut tan poch temps desde que va pendre possessió del mando, ja ha fet un viatjet á Madrid.

Qualsevol creuria que anyora la Vila del Os.

—¿A qué hi haurá anat?—se preguntavan alguns.

Y la resposta es fácil. Hi va anar á donar compte de la pacificació de Barcelona. No podía ferho per teléfono perque volgué acompanyar la narració ab probas convincents. Y las probas consistían en un gran cucurutxo de confetti, dels que li tiraren els días de Carnestoltas, al passar pel carrer de Fernando.

—Ja ho veu, Sr. Lacierva—li diría al ministre.—Aixó es lo que 'm tiran quan passo per aquell carrer tan trágicament célebre. Y aixó ja no son bombas.

Diumenge á la tarde l'emperador del Paralelo va funcionar en el Teatro Onofri.

Títul de la pantomima: *Giordano Bruno, la víctima de la Inquisición romana, ó la candidatura anti-solidaria para las elecciones de Diputados Provinciales.*

Un títul extravagant, sense conexió entre 'ls seus dos termes; pero ¡qué s' hi farà! aixís son sempre las cosas del gran histrió revolucionari.

* *

L'espectacle idéntich á tots els que celebra.

Las banderas de sempre.

El discurs de sempre, de forma altissonant y buyt de dintre.

Y 'l públich, com sempre, servintli de comparsa.

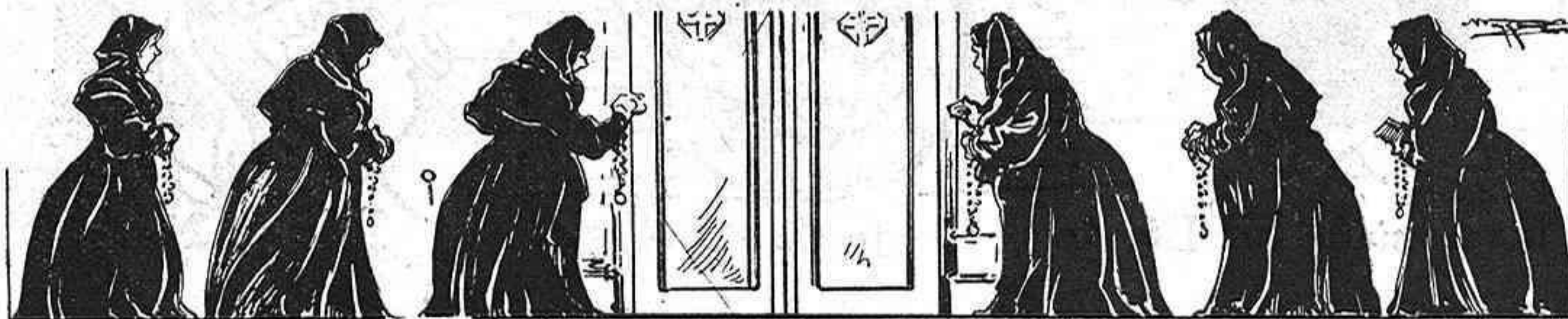
Avants qu' ell, parlaren alguns oradors del pilot, entre altres el famós Mir y Miró, qui digué qu' ell «era un eterno rebelde, pero que consideraba que Lerroux era el amo, y sus partidarios esclavos suyos.»

Per la seva part, el amo 's mostrá generós y espléndit ab els seus esclaus, dihentlos textualment: «Si se trata de robársenos las actas, acudid al bosque de encinas para buscar provisiones.»

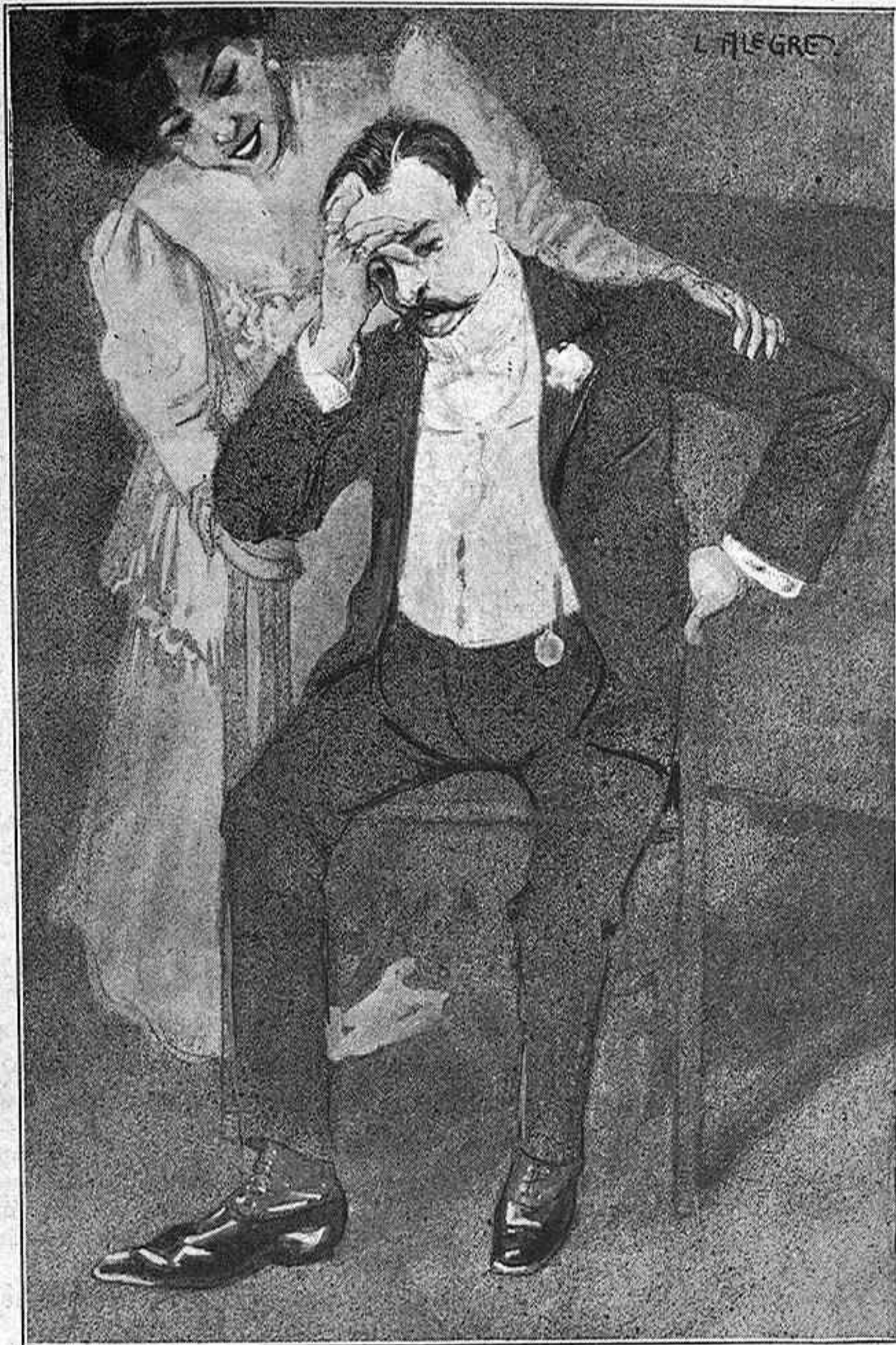
Es á dir:—Aneu al bosch á menjar aglans.

No 's pot pas ser més considerat ab els que 's prestin á donarli el vot.

El guardia de seguretat Alonso Campoy va trobar á la Rambla de las Flors (la de las bombas) un paquet que contenía dotze obligacions dels F. C. del Nort d' Espanya y, sense vacilar un moment, sense considerar que del migrat sou que percebeix, á penas si li quedan set rals diaris pera mantenirse ell y la familia, las portá als seus superiors, á disposició de qui las hagués perdudas. Aquest guardia probo y modest mereix ser aclamat

ALS SIS MESOS DE MATRIMONI

—¿Qué tens qu' estás tan amohinat?
 —¡Aquestas facturas, aquestas ditxosas facturas!...
 —¡Ah!... ¿No sabs tú que després de la lluna de mel vé la lluna dels comptes?

redemptor del *cuero*. Aquells altres dels melons del estú passat han d'ajonollárseli al davant y benehirlo.

Al *Avi Brusi* no li ha fet gracia el manifest de *Solidaritat catalana*, proclamant la seva candidatura.

Y després de doldre's de que hi haja catòlics que 's declarin enemics de la intolerancia y de que *Solidaritat catalana* condemni que s'hajan substret del coneixement del Jurat las causas per delictes anarquistas, diu textualment:

«Nosotros defendemos todos los derechos de Cataluña, pero los defendemos siendo católicos, siendo monárquicos; y á fuer de tales, no podemos seguir una línea de

conducta trazada con intervenció de los republicanos, que combaten el catolicismo, quieren derribar la monarquía, y para ir á la revolución aprovechan todos los medios que se les ofrecen.»

L' *Avi Brusi* s'equivoca al dirigir públicament als seus lectors aquestas declaracions.

¿No hauría sigut millor que las hagués enviadas en carta particular á n'en Lerroux, á veure lo que tots dos, de perfecte acort, podrían fer en contra de *Solidaritat catalana*?

Encare que la poda dels arbres de la Rambla dona tant que dir y criticar, ha sortit un núcleo d'arboricultors del Llobregat y de la Costa, encomiant la mutilació practicada, y assegurant baix paraula d'honor que, si no al próxim estíu, d'aquí un parell d'anys aquells plátanos tindrán més *bona sombra* que 'ls germans Alvarez Quintero.

Malalts del arrel, se 'ls ha d'escapsar. Aquesta es la teoría, per més extranya que sembli. Es com si un home tingués ulls de poll y, per curarlo, 'l decapitessin.

Pero 'ls arbres per lo vist son en tot y per tot al revés de las personas.

Aixís per exemple: ¿qué li fan á una persona quan se mor? L' enterran.

¿Y á un arbre quan se mor, qué li fan? El desenterran.

Dedico aquestas observacions al regidor Sr. Nubiola, autor de l'arborea mutilació, perque si en el Consistori l'atacan, tingui arguments per defensarse.

La Sra. Monserdá de Maciá ha dedicat un sentit article necrològich á donya Pilar Maspons, que baix el pseudónim de *Maria de Belloch* conresá ab veritable talent las lletras catalanas.

Y explica de passada 'l seu retraiment que durá alguns anys, y que fou degut á las novas corrents literarias de la jove-nalla, y al aislament en que quedá després de la mort de son cunyat, D. Francesch Pelay Briz.

Afegeix la Sra. Monserdá «que la Sra. Belloch deixa escrita una novela sobre la guerra civil del any 1873, ab epissodis que foren presenciats per ella mateixa á las Guillerías, en quin lloch, alguns combatents ferits foren caritativament curats per las sevas propias mans».

¿No 's trobará qui dongui á llum aquesta novela que, segons l'apologista de l'autora «ha restat tímida-ment, porugament inédita en els calaixos del seu escriptori?»

La Exposició internacional de Bellas Artes que ha de obrirse á Barcelona durant el próxim mes de abril, á jutjar per la seguida de peticions de lloch que 's van rebent, promet revestir una importancia extraordinaria.

Pero tenim un dupte ¿no resultarán insuficients las

salas pera las moltíssimas obras que han de venir, en sa major part d'artistas estranjers?

Y si ab els forasters, se compleixen las lleys de l'hospitalitat ¿quín siti quedarà pels artistes catalans?

¿Se permeterà que aquests en lloch de quadros ó esculturas no puguin *exposar* més que 'l seu disgust?

Y á propòsit de la Exposició:

L' anterior govern vá prometre al Sr. Sanllehy, subvencionarla ab 100,000 pessetas. Pero poch després vá declarar que de lo dit no hi havia res, per haverse descuidat de consignar aquesta suma en el pressupost.

Pero ara resulta que á Madrid se fa una Exposició de Industrias de aquella vila, subvencionada ab 100,000 pessetas el govern. Cantitat que tampoch figura en el pressupost; pero aixó ¿qué importa?

¿No 's tracta de la exhibició de industrias madrilenyas? ¿Y quína es la principal industria de Madrid, més que la de treure de l'olla del Estat la flor del caldo?

Certs empleats del Ajuntament, amenassats de una seria reorganisió en aquelles dependencias, han guanyat el plet, gracias al apoyo qu' en una de las últimas sessions els hi van prestar alguns regidors anti-solidaris y un que altre catalanista.

Regidor hi hagué que no tenint el valor de las sevas conviccions, quan arribá l' hora de votar el dictamen de minoría, fugí d' estudi, escorrentse del Saló de Sessions.

¿Quín ganxo serà aquest que tenen els empleats de la Pubilla, pera poder contar sempre ab la protecció de uns padrins tan decidits en favor seu?

¡Ah! Rahó tenia aquell que deya:

—En aquesta Casa no hi ha més regidors que 'ls empleats. Aquests son els regidors perpétuos. Els altres, els que nombra 'l poble per quatre anys, no passen de la categoria de temporers.

EL SANT DE LA SENMANA

SANT MATÍAS
tant de nits com de días.

POTSER TENEN RAHÓ

—La seva idea de reduhir á sis las horas de treball en las oficinas municipales es admirable, don Hermenegildo, pero ja que hi está posat ¿per qué no las reduheix á zero?

Aixís van las cosas de l' administració municipal: com en las casas ahont en lloch dels amos manan els criats.

¡Pero cóm se posan ells ab ells y quínas cosas se diuen aquests bons lerrouxistas!

Anuncia un centro polítich de Las Torres una vetllada, y després de detallar el programa al qual l' acte s' ha de subjectar, diu textualment:

«Para *fin de fiesta* hará uso de la palabra el redactor de *El Progreso*... fulano de tal.»

N' hi ha per tirar el barret al foch.

¡Un redactor d' un diari radical fent las *veces* de saynete!

¿Pot donarse *pulla* més mortificant?

Veuran, veuran vostés cóm poch á poch aném á regenerar la nostra hisenda.

Aquest día va celebrarse á casa la Ciutat la subasta del enrajolat d' algunas dependencias del Museo d' Art Decoratiu.

El tipo marcat en el plech de condicions era 16,760 pessetas ab 82 céntims.

Y ¿saben per quánt se va adjudicar?

Per 16,760 justas, es á dir, ab 82 céntims de benefici pera la ciutat.

Felicitem al regidor senyor Oliva, que presidia l' acte, per la ventatja obtinguda á favor del comunal erari.

82 céntims, en els temps que corrém, no son de despreciar.

Pinzelladas del senyor Valentí Camp:

«... el cuerpo electoral... instrumento fácil para elevar á desaprensivos y farsantes que comercian vilmente con los ideales y aspiraciones del pueblo...»

¡Tóquila, Santiago! El retrato es de má mestra.

Pero ¿qué deurá dir don Alejandro si 'l veu?

¡Vaya una novetat!
Un diari de Madrid acaba de descobrir que al Sol hi ha aparegut una taca.

Atrassat de notícies està el colega.

Nosaltres ja ho varem reparar fa una pila de setmanes.

Si mal no recordem, va ser dos o tres dies avans de la reunió magna celebrada al Saló de Cent.

D'un article del mestre senyor Cañellas, dedicat al *parecer* a la memòria de Giordano Bruno, n'arrenco aquest manat d'floretas:

«El mundo entero *hirguió* su cuello...

»Entre los *crimenes* de esa Iglesia, la humanidad cuenta el de un sabio...

»El mártir del *Gólgota*...

»Roma *meldice* a sus verdugos...

»Arroja de su seno las víboras *pondorosas*...

»Barcelona jura ante el *recurso* de tamaña crueldad...

»Destruyendo de su seno el virus que le *emponzaña*...

»Los espíritus *menguados*...»

Espatech final y apoteosis:

«¡Paso, pues, al Progreso!»

Sí, señor: *paso, pues, al Progreso*.

Y *paso, pues*, a las erradas d'imprensa y als disbarats gramaticals del senyor mestre.

La *Unión* lerrouxista de Gracia té gracia de debó.

Alguns amichs y consocis seus cauhen soldats, y ella ¿qué fa?

Va y celebra l'aconteixement organisant un ball en honor dels allistats.

¡Calculin quin consol ha d'haver sigut aixó pels pobres joves!

¡Quí sab!... Potser el propòsit de *La Unión* no es altre que borrar tristos recorts y conseguir que 'ls quintats s'olvidin del sorteig y del número que en ell van treure.

Y per xó 'ls el pren.

La *Gaceta Oficial del Celeste Imperio* ha vingut aquests dies *estupefaccionant* al públich ab una invitación que diu que li va ser feta desde Roma y París.

No es que jo dupti de la paraula de la *Gaceta* dels xinos, pero ¡qué diable! m'agradaria véurela aquesta invitación de Roma y París.

¿Vol dir que tot plegat no es un modest telegrama de *Puigcerdá*?

Una omisió dels antisolidaris, que ha extranyat a molta gent.

Quinze o setze *meetings* va celebrar aquesta fracció entre 'ls passats dissapte y diumenge, en els quals més de cinquanta discursos signeren pronunciats per diferents propagandistas.

Donchs bé; no hi va haver ni un sol orador que 's recordés de dir que la culpa de la mort de 'n Giordano Bruno la té la Solidaritat Catalana.

Caballers, ¿cóm estém aquí?

¡No val a badar!

Ha mort el gran poeta italiá Joseph Carducci.

Li dihem italiá per haver nascut en aquella península y per haver escrit sempre en la llengua del Dant. Pero, per l'altesa y pel carácter humá de las sevas aspiracions, l'autor del «Himne a Satanás» era universal.

De manera que no es Italia, sinó 'l món quí ha perdut un gran Poeta.

A pesar de ser un réprobo, un revolucionari, un rebel, era tanta l'admiració que despertava, qu'en sos darrers anys, rebé la protecció de la reina Margarida, viuda del rey Humbert. Pera ferli acceptar els seus dons, sense molestar la seva dignitat, comprá la Biblioteca que 'l poeta havia format durant la seva vida, ab el compromís de no tocarne un sol llibre, fins a després que hagués deixat d'existir.

Y 'l govern italiá ha rendit a sas despulas l'homenatge mes espléndit, a que pot aspirar un escriptor.

Italia s'enalteix a sí mateixa, al donar mostrars de un esperit tan enlayrat, y tan distint del que domina en altres pobles rosegats pel corch de la intolerancia y per la ronya del fanatisme.

Hermós acte el celebrat ab motíu del *Lunch de l'Amnistia* en el Centre Republicá Autonomista Graciench. El «Teatro Moderno», ahont está instalada la esmentada societat estava brillant, la nit del dimars. Las adhesions hi van proure de per tot arreu.

No va servirse res calent, y ab tot y aixó la sala bullía al calor dels enérgichs discursos que varen coronar tan simpática festa. Inútil manifestar que la unitat de sentiments y de criteri en favor del indestructible moviment solidari va ser el plat fort del ressopó.

Ab el *lunch* de l'Amnistia pot ben dirse que 'ls gracienchs han donat un cop de gracia.

Alexander dixit:

«Es absolutamente falso que yo haya pactado jamás con los catalanistas.»

Será veritat, quan ell ho afirma.

Com es veritat també que 'l cacao no es de Catalunya, sino de Fernando Póo.

S'atribuix al Sr. Ossorio y Gallardo, la següent declaració:

«En materia electoral, yo únicamente me limitaré al cumplimiento de la ley, haciendo respetar el derecho de todos, importándome muy poco las ideas que cada cual sustente.»

Si realment obra aixís, farà honor al seu nom de fonts.

Procedirá com un Angel.

El Sr. Giner de los Ríos, ab la seva inagotable fecundia vá trobar diumenje, en el *meeting* del *Condal*, lo que ningú era capás de imaginar: la relació estreta, íntima y correlativa, entre Giordano Bruno y 'ls candidats lerrouxistas.

Perque ¿qu'era 'l famós dominico cremat de víu en víu per la Inquisició romana, més que un anti-clerical? ¿Y qué poden ser sino anti-clericals, els anti-solidaris?

Aixís, donchs, cap inconvenient hi ha de haver en realisar un sol acte en honor de Giordano Bruno y 'ls candidats lerrouxistas

* *

Pero vamos a veure, Sr. Giner.

Si Giordano Bruno hagués sigut regidor lerrouxista del actual Ajuntament, ¿creu vosté que s'hauria posat de acort ab els elements més clericals, pera nombrar a una determinada persona recomenada per en Lerroux capellá del Cementiri nou?

La lógica, com las bolas de billar, devegadas topa ab el mingo, y 's desvía.

Cassat al vol en un dels carrers de Barcelona en el moment en que hi manipula una brigada municipal.

A dos terrassaires que fumant un cigarret están parlant tranquilament de política, 'ls hi diu el capatás:

—¿Y donchs, que no héu de arreglar el carrer?

—Be prou que arreglém alguna cosa millor—respón un dels interpelats. Arreglém l'Espanya.

Xascarrillo de postres:

El malalt:—Diguim la veritat Sr. Doctor: ¿es tan mateix cert que l'estat de la meva salut no l'inquieta?

El metje:—Fugi de aquí, home: aixó ni pensarho. ¿Que no comprén que si m'inquietés li faria pagar las visitas per endavant?

QUÈNTO

En un ball, cap a las dos de la matinada:

Un convidat ó un desconegut:—¡Quín ball més cursi! Ja estich cansat de fastidiarme. Me 'n vaig. ¿Qué vé vosté?

—També me 'n aniria, per que també 'm fastidio; pero no puch.

—¿Y aixó?

—Soch l'amo de la casa.

Sempre d'fu en Tamarit
qu' es molt despreocupat,
pero parlant en vritat
lo qu' es molt desvergonyit.

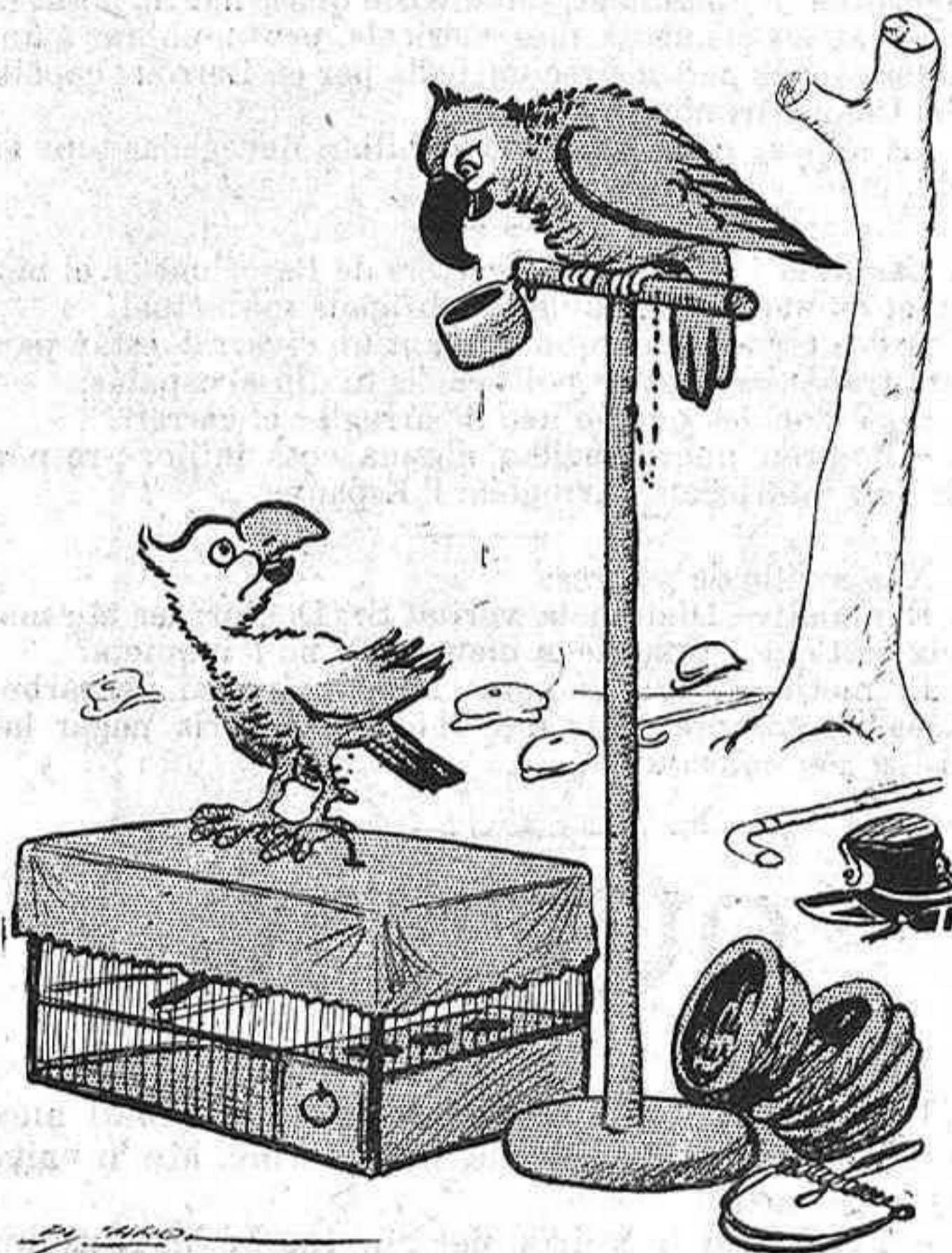
Ensenyantli el borrador
d' un qu'ento molt pornogràfich,
á n' en Blasi, en Trulls, l' autor,
aquést li va dí á n' en Blasi:
—Jo posaré 'l qu'ento en net.
Y l' altre va contestarli:
—Si no 'l recompons del tot
será brut per més que fassis.

Es embustero en Bernat;
pero n' es tan que la gent
no 'l creu, y ell per sé escoltat
sempre ha de fer jurament
de que dirá la vritat.

—A mí ningú 'm toca l' honra
perque no ho permeto may;—
va dí en certa reunió
l' Augusta, noya formal.
Y son pare que 's trobava
present, molt emocionat
li digué:—Fas molt bé, filla;
no te la deixis tocar.

D'fu sempre 'l jove Sayol:
—Jo ab las donas no hi vull re.—

VEHINS ANTICHS DE LA RAMBLA

—¿Sabs quína comedia s' hi representará al es-
tiu en aquest passeig?

—¿Quína?

—La poca sombra.

Pero ho d'fu aixó perque
ipobret! cap d' ellas el vol.

JOSEPH PONT Y ESPASA

XARADA

Un nom d' home es el *Total*,
y si buscas, en *primera*
tenint clara la testera,
podrás veure una vocal.
Temps de verb y musical
la *tercera*, lector, dona,
dos, carrer de Barcelona,
la *quarta*, n' es conjunció,
y rumiant, la solució
podrás trobá en poca estona.

ENRICH DOMENECH

ANAGRAMA

La *Total* y 'l seu xicot
quasi cada nit se *tot*
á la font. Hi ha qui murmura,
y fins quasi li assegura
que 'l nuvi va ab fi fatal,
puig li vol *trencá... el total!*

J. MONTABLIZ

TRENCA-CLOSCAS

D. ENRICH LLORET

Formar ab la deguda combinació d' aquestas lletras, el
títul de una comedia catalana.

ENRICH DOMENECH

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Carrer de Barcelona.
3 4 1 8 5 5 4 9.—Totas las iglesias ne tenen (plural).
3 4 5 8 5 5 4.—Poble de Catalunya.
5 5 7 2 9 4.—Nom de dona.
5 5 7 5 5.—Carrer de Barcelona.
9 8 3 4.—> > >
9 4 5.—Aliment.
9 2.—Musical.
1.—Consonant.

R. A. (a) PAU DE LAS CALSAS CURTAS

CONVERSA

—¡Hola, noy! Tinch el cos mes malalt... Ara vaig á
ca'l metje.

—¿Quí, el Pere?

—No, home; el que fa poch t' he dit.

A. CARARACH

GEROGLÍFICH

D. QUIJOTE DE LA MANCHA

2.^{on}

2.^{on}

T A C O

N

GEOGRAFIA

COLL DE CLAU

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

PERICLE PIERI

DIVAGANTI...

MONÓLECH

TRADUÏT

PER

JOSEPH BURGAS

Estrenat ab extraordinari èxit la nit del 17 de Febrer en el Teatre Català (Romea).

Preu: 2 rals

POEMAS DE TERRA

Ultima obra publicada per APELES MESTRES — Preu: 2 pessetas

Novedad

EL FIGÓN DE LA REINA PANTOJA

Versión castellana de LUIS RUIZ CONTRERAS

Ptas. 3'50

COLECCIÓN DIAMANTE (edición López)

Acaba de publicarse

TOMO 102 —

POLVO DEL CAMINO

Un tomo en 8.º de unas 200 páginas, Ptas. 0'50

EDICIONS POPULARS

DE

SANTIAGO RUSIÑOL

á UNA PESSETA el tomo

Anant pel mon (*Agotat*)

El Mistic *id.*

Oracions

Fulls de la vida

Els Jocs Florals de Canprosa

El bon policia

Monolecs

Tartarín de Tarascó (*traducció*)

La bona gent

El pati blau

El poble gris

TOMAS DE QUINCEY

DEL ASESINATO

CONSIDERADO COMO UNA DE LAS BELLAS ARTES

Un tomo en 8.º, Ptas. 1

ALFREDO BACCELLI

EL TRIUNFO

(LA META)

Un tomo en 8.º Ptas. 1

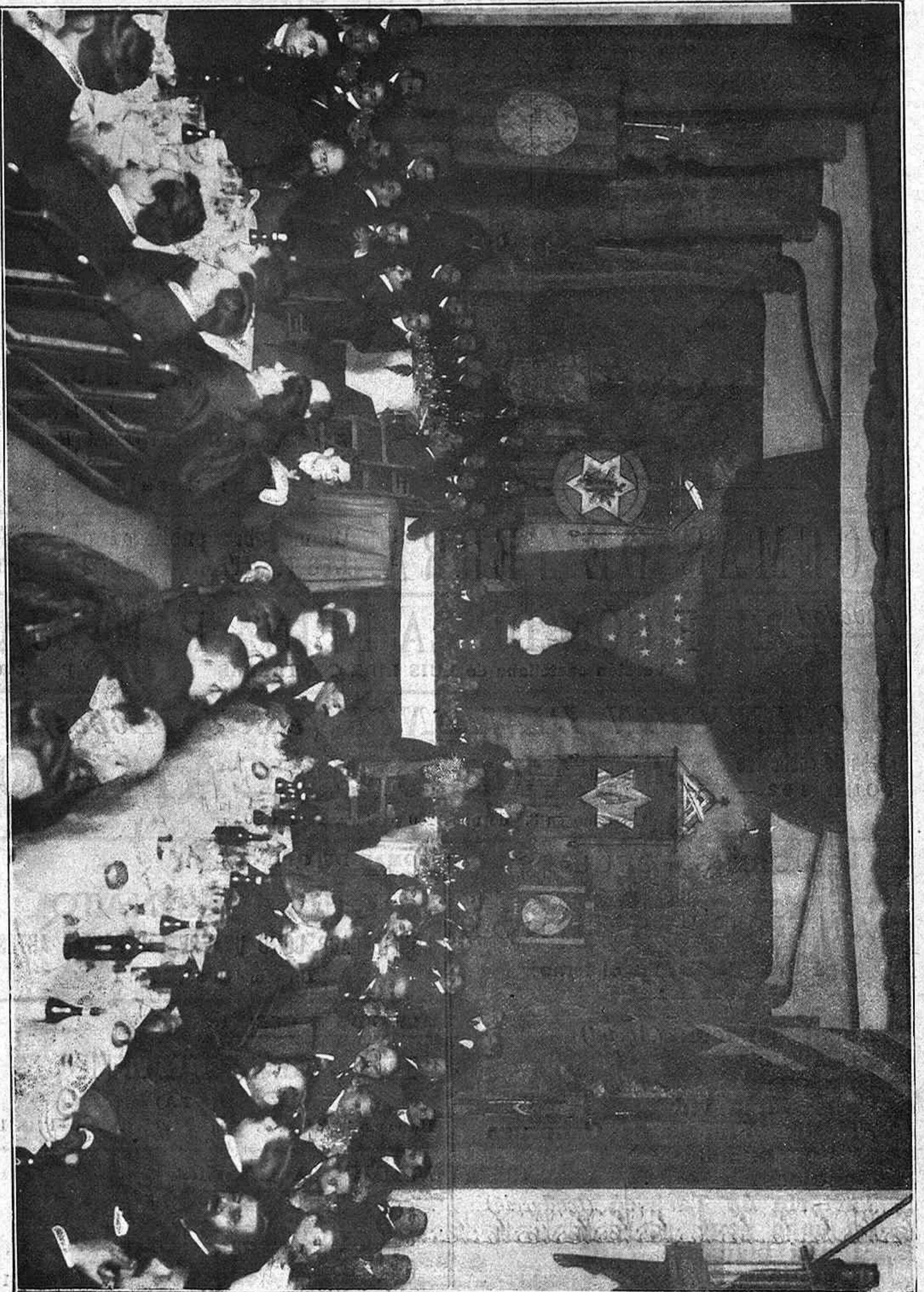
MEDICINA CASERA

Remedios que curan

Ptas. 1

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

FESTA DE GERMANOR CATALANA. — CENTRO REPUBLICÀ AUTONOMISTA GRACIENCH

LUNCH PER L' AMNISTIA
donat el dimars, en obsequi als ciutadans compresos en la última lley votada per las Corts.

(Inst. de La Esquerria)